ZL:

שמשענת הסום על ידיו. הכי תנן לה במק׳ זבים פ"ד (משנה ז) היה רוכב על גבי בהמה וארבע טליות תחת רגלי

בהמה טהורות מפני שיכולה לעמוד על שלש היתה טלית אחת תחת שתי ידים תחת שתי רגלים תחת יד ורגל טמאה רבי יוסי אומר הסום

> יוסי לא פליג אלא ארישא אבל אסיפא דהתני תחת שתי רגלים טמאה לא פליג דאף על גב דמשענת הסוס על ידיו דבר פשוט הוא דבלא שתי רגליו לא היה יכול לעמוד קשה לר"י מה ראה רב פפי להביא מסיפא ולא מייתי מרישא ממילתייהו דרבנן כדאייתי לעיל ואומר ר"י דמשום דמרישא איכא לדחויי כדבעי למימר לעיל שאני הכא דעקרה לגמרי אבל אר׳ יוסי ליכא למידחי דטעמיה משום דעקרה דח"כ לא יטמא הסום אפילו בידיו דפשיטא נמי דעקרה להו: ויבוד דעמוד על רגלו אחת עבודתו כשרה ואם לאו פסולה. מ מהכא ליכא למיפשט דמין במינו חולך דאבן הוא ממין הרלפה ומין בשחינו מינו (ה) חולך דכלי חינו ממין הרלפה ובעיא הוא בפ׳ הוליאו לו (יומה דף נה.) בהניח סיב בתוך המורק וקיבל בו את הדם דודאי סיב מבטל ליה אבל כלי ואבן לא מבטל ליה דאבן נתקלים בה החולכים שם: אמר מר זה יכול וזה יכול רבי

> לכל אחד יאמר דלבי שנכנס לאו דוהא

אחד אלא כלומר שנים: אבל מגנבו דרישא לא מצי

דילמא דאית ביה כדי לארוג מפה לוה כו'. והא דלא נקט קנה דעלמא לאשמעינן ה דאע"ג דאין רגילות לארוג שתי מפות

בקנה אחד אם יש שיעור לארוג מפה לוה ולוה חייב: אלא אימא חייבין

מטמא בידיו כו' ונראה לר"י דרבי רבי יוםי אומר [א] 6 הסום מממא על ידיו החמור על רגליו שמשענת הסום על ידיו וחמור על רגליו ואמאי הא קא מסייע בהדי הדדי לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש אמר רב אשי אף אנן נמי תנינא °ר' אליעזר אומר ארגלו אחת על הכלי ורגלו אחת על הרצפה רגלו אחת על האבן ורגלו אחת על הרצפה רואין כל שאילו ינטל הכלי ותינטל האבן יכול לעמוד על רגלו אחת עבודתו כשרה ואם לאו עבודתו פסולה ואמאי הא קא מסייע בהדי הדדי לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש אמר רבינא אף אנן נמי תנינא ביבל בימין ושמאל מסייעתו עבודתו כשרה ביביל ואמאי הא קא מסייע בהדי הדדי לאו משום ראמריגן מסייע אין בו ממש ש"מ: אמר מר זה יכול וזה יכול ר"מ מחייב איבעיא להו בעינן שיעור לזה ושיעור לזה או דילמא שיעור אחד לכולם רב חסדא ורב המנונא חד אמר שיעור לזה ושיעור לזה וחד אמר ישיעור אחד לכולן אמר רב פפא משמיה דרבא אף אגן נמי תנינא היה יושב על גבי ממה וארבע מאיר מחייב איבעיא להו טליות תחת ארבע רגלי המטה טמאות מפני שאין יכולה לעמוד על שלש ואמאי ליבעי

בו'. תימה לר"ח דאמאי בעי לה אליבא דרבי מאיר ומצי למיבעי בזה אינו יכול וזה אינו יכול אליבא דר"י דקיימא מתני׳ כוותיה ונראה דגירסא זו טעות וגרסי׳ אמר מר זה אינו יכול וזה אינו יכול אואומר ר"י דאין למחוק הספרים משום זה בדהא דלא נחט זה אינו יכול כו' משום דאין רגילות באין יכול שלא יהא בו שיעור לכל א׳ גועל גי׳ ר״ח קשה לר״י דמאן דבעי שיעור לזה ולזה אטו מי לא שמיע ליה מתני׳ דמייתי בסמוך לא יכול אחד לנעול ונעלו שנים חייבין אבל לגיר׳ הספרים דפליגי בזה יכול וזה יכול איכא למימר דבאין יכול מודו כולהו דשיעור אחד לכולן ומאן דמייתי סייעתא מלבי שנכנס לבית אין נראה לו לחלק בין שניהם יכולין לאין יכולין ומיהו ©לגי' ר״ח איכא למימר דמאן דבעי שיעור

ואמאי ליבעי שיעור מכיחה כו'. למיפרך דהתם לא בעי שיעור דתשלומי כפל נוהג °בכל דבר ובכל שהואד:

הסום מעמא בידיו. אם הזב רוכב עליו וטלית תחת אחת מידיו של סוס טמאה אבל תחת רגליו טהורה שאין משענתו על רגליו והא דתנן לעיל ד' טליות תחת רגלי הבהמה טהורות לא כרבי יוסי: כהן העומד על גבי כלי או אבן או שום דבר החולך בינו לבין הרלפה ועבד

עבודתו פסולה דכתיבי ושרת ככל אחיו הלוים העומדים שתהא עמידתו כשאר אחיו ותנא דבי ר' ישמעאל הואיל ורלפה מקודשת וכלי שרת מקודשין כו׳ בזבחים : שמאל פסולה לעבודה כדחמר בפ"ק דחולין (דף כב.) כל מקום שנאמר אלבע וכהונה אינו אלא ימין: שיעור לוה. גרוגרת אם אוכל הוא: שיעור זיבה. שיכביד רובו עליו ולריך להיות כאן ד' זבים: נעל אחד בפניו. זו היא לידתו: נעלו שנים פטורין. ור׳ יהודה הוא דפטר בשניהם יכולין: שיעור. לידת לבי לכל אחד ואחד אלא שמע מינה שיעור אחד לכולן ומדר׳ יהודה נשמע לר׳ מאיר בשניהן יכולים דבהא לא פליגי: חייבין. לשלם תשלומי ד׳ וה׳: הנה גרדי. אורחא דמילתא והוא העולה ויורד בשתי: קנה דעלמת. שחינו עומד אלא להסקה דהוי שיעורו כעלים דאילו האי שיעורו כדי אריגה: כלפי לייא. כלפי היכא נהפך דבר זה הא רבי שמעון הוא דפטר שנים שהוליחוהו: מתבר' את החי במעה. וחי לא מיחייב על הוצאתו דהוא מקיל עלמו ונושא עלמו: וכן כוים מן המת. חייב אם הוליא דהואיל ומטמא הולאה חשובה היא להליל עלמו מן הטומאה: ור' שמעון פוטר. אפילו במת שלם דהוי מלאכה שאינה לריכה לגופה. וכל מלאכה שאינה לריכה (לגופה) אלא לסלקה מעליו הוי מלאכה שאינה לריכה לגופה דברלונו לא באה לו ולא היה לריך לה הלכך לאו מלאכת מחשבת היא לר׳ שמעון: גמ' ופטור על הכלי. שהיא טפילה לאוכל: ואם היה לריך להשתמש בו תשמיש אחר במקום שמוליאו שם: חייב. על כל אחד

ואחד כי היכי דמיחייב ליה תרתי

תנינא שנים שהוציאו קנה של גרדי חייבין אתרתי הולאות בהעלם אחד: ואמאי ליבעי שיעור הוצאה לזה ושיעור הוצאה לזה לאו משום דאמרי' שיעור א' לכולם א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי דילמא דאית ביה כדי לבשל ביצה קלה לזה וביצה קלה לזה א"כ לישמעינן קנה דעלמא מ"ש דגרדי ודילמא דאית בי' כדי לארוג מפה לזה וכדי לארוג מפה לזה אלא מהא ליכא למשמע מינה תני תנא קמיה דרב נחמן שנים שהוציאו קנה של גרדי פטורין ורבי שמעון מחייב יכלפי לייא אלא אימא חייבין ור"ש פומר: כותני׳ ״המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פמור אף על הכלי שהכלי מפלה לו ∘את החי בממה פמור אף על הממה שהממה מפלה לו ∘את המת במטה חייב וכן יכזית מן המת וכזית מן הגבלה וכעדשה מן השרץ חייב יורבי שמעון פוטר: **גכו'** ת"ר, המוציא אוכלין כשיעור אם בכלי חייב על האוכלין? ופטור על הכלי ואם היה כלי צריך לו חייב אף על הכלי שמע מינה אוכל שני זיתי חלב בהעלם אחד חייב שתים אמר רב ששת הכא במאי עסקינן כגון ששגג

ור' שמעון פומר. ונקנה כבד דה"ל זה אינו יכול וזה אינו יכול: 0 ששגג עד האובדין והזיד עד הבדי. וחייב על הכלי היינו סקילה כפי׳ רש"י ורבינו שמואל קשה לו לאוקמי ברייתא בחיוב סקילה דבכל דוכתא יאיירי בחיוב חטאת והגיה הגירסא כגון ששגג על הכלים וחזיד על האוכלין ולא התרו בו דדליכא באוכלין לא סקילה ולא חטאת ועל הכלי חייב חטאת ואין נראה לר"י לא פי׳ הקונטרס ולא פי׳ רשב"ם דכשהויד באחד אינו חייב חטאת על השני ששגג בו דלא שב מידיעתו הוא כיון שהויד באחד מהן ונראה דהשתא דמוקי בהויד בכלי איירי הכל לענין סקילה וה״פ דברייתא המוליא אוכלין כשיעור בכלי חייב סקילה על האוכלין כגון שהתרו בו על האוכלין ופטור על הכלי אם התרו בו משום כלי חואם היה לריך לכלי חייב סקילה אף אם התרו בו משום כלי ופריך והא אף על הכלי קתני משמע דחייב שתים: ובפלוגתא

שיעור זיבה לזה ושיעור זיבה לזה לאו משום

דאמרינן שיעור אחד לכולן אמר רב נחמן בר

יצחק אף אנן נמי תנינא ייצבי שנכנם לבית

ונעל אחד בפניו חייב נעלו שנים פטורין לא

יכול אחד לנעול ונעלו שנים חייבים ואמאי

ליבעי שיעור צידה לזה ושיעור צידה לזה לאו

משום דאמרינן שיעור אחד לכולם אמר

רבינא אף אנן נמי תנינא סיהשותפין שגנבו

ומבחו חייבין ואמאי ליבעי שיעור מביחה לזה

ושיעור מביחה לזה לאו משום דאמרינן

שיעור אחד לכולם ואמר רב אשי אף אנן נמי

אהוו אל פני ש () כני מל שן סיבון קו את הנית. אלא אוא אך, וואד בציא והיא יכול ווא אינו יכול באלה וי יחוד הובידיר אהוו אל פני של () כני מל שן סיבון קו את היכון לא המערינן באין צרין בחדית 117 בי הדור חיש הלכה כרי יהודה. ניכון דהלכתא זה אינו יכול זוה אינו יכול חייבין, עלה בעינן מי צריכנן שיעור לכל חד וחד או אד שיעור לשניהן, וסליקא הלכה שיעור אחר לשניהן, ופשטה דמתניתין לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים חייבין, דאלמא כל אחד מהן בפני עצמו אינו יכול אבל שניהן בהדי הדדי יכולין, ואעפיד חייבין, ולא מצית מיסר על זה יכול וזה (אינו) יכול קאי, ולאו אליכא די מאיר קא בעי, אלא אליבא דרכנן דפוטרין קאמר, מי פטרי רבנן אע״פ שהוציאו שניהן שני שיעורין, או דלמא אם הוציאו שניהן שיעור אחד פטירי ואם הוציאו שני שיעורין מחייבין. חדא דלאו הכי קאמר לא בבעיא ולא בתשובה. ועוד דפשיטא לן בזה יכול וזה יכול שאע״פ שמוציא כמה שי שירויך מחייבין. זודא דראו הכי קאמר לא בבעיא ורא בתחובה. ועוד דפשיסא לן בזה יכול וזה יכול שאעיים שמוצא כמה שיעורין פטורין. הזלכך ליכא לאוקומא אלא בענין זה אינו יכול וזה אינו יכול כדאמרינן דשיעור אחד לכולן וחייבין בו. אמר רב פפא משמיה דרבא אף אנן מני תנינא היה ישב ע"ג מטה ודי טליות תחת רגלי מטה טמאות מפני שאיוה יכולה לעמוד על ג'. ואמאי ליבעי שיעור לזה ושיעור לזה. פ" שיעור, רובו של זב דתנן זב שהיה מוטל על ה' ספסלין לרוחבו טהורין, ותני עלה מפני שאין רובו על אחד מהן. זהכי קאמר הני ד' טליות כל חדא אין רובו עליה, ואמאי טמאות אלא לאו משום דשיעור אחד לכולן. אמר רב נחמן אף אנן נמי תנינא צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו חייב נעלו השנים פטורין. לא יכול אחד לנעלו ונעלו שנים חייבים ור"

 ל) ובין פ"ד מ"ז [ע"ם הגירסה מהופך וע" מוי"ט],
נ) ובחים כד., ג) [מוספתה דובחים פ"ח], ד) לקמן קו:, ה) ב"ק עח: ןע"ם ומלוה ליישב ב"מ ח. ע"שן, ו) ןעי׳ מירש"י בתחתים הי ווות פירש״י בפסחים ה: ועת״ם רש״י לקמן קכו.], ז) [לעיל סב:], ח) לקמן קמה: עירובין לו:, ט) [עמוס' לקמן לד. ד״ה אח], ז) [עי מוס' לקמן לד. ד"ה ר"ש], ל) [דברים יח], "ה נ"ם], של [יכוים נו] ([דף כד.], מ) עיי מהרש"ח, נ) שייך לדף נד..

הגהות הב״ח

(h) תום' ד"ה ויכול וכו' ומיןכשלינו מינו דחוצץ דכלישאינו מין הרלפה הוא :דבעיא היא

גליון הש"ם

תום' ד"ה אמר מר. ומיהו תוכי דיה אמר פר. ומיהן לגיי ריים, קייל הא ע"כ גם להרייי זייל כן דאלייכ יקשה למאן דפשט מד" טליות דמחת רגלי המטה וא"כ ס"ל דאין למלק בזה בין ז"י ח"י לזה א"י וזה א"י א"כ מאי פשיט בדרך דמיון שבת לטומאה וממתניתין דובין אמאי לא פשיט בפשיטו יותר ממתני׳ דמסכחין ומדין שבת עלמו מהא דלא יכול לנעול ונעלו אע"כ דמההיא י"ל דנכנסו הא גם לשיטתיה ל"ל כן דיש לאוקמה בנכנסו שנים ול"ע: תום' ד"ה ואמאי ובו' ובכל שאיו מסוים ולע"ה:

הגהות הגר"א

[א] גם' הסוס מטמא על ידיו החמור כו'. ל"ל להיפך (וכמ"ש במתני' דובים ועי' בא"ר שס):

רבינו חננאל (המשך) שמעון פוטר. אמאי חייבין ניבעי שיעור צידה לזה ושיעור צידה לאו משום דאמרינן שיעור אחד . לכולן. ומן הא מילתא נמי . גמרינן דהא שמעתא לענין זה אינו יכול וזה אינו יכול מירא, חדא מדמפרש יכול אחד להוציאו והוציאוהו שנים חייבים, יעוד מדר"ש פטור (ופטור) דפוז לווד ש פטוז (ופטוד) בהא. אמר רבינא אף אנן נמי תנינא השותפין שגנבו חייבין. עיקר דילה (בב״ק עחן השותפין שגנבו וטבחו יהתניא (חייבים) [פטורין], והתניא (חייביב) השותפין שגנבו חייבי אר״נ לא קשיא כאן בשוח בי ראו כשור "- ראו כשור שגנב מעלמא. איתיביה רבא לרב נחמן יכול שותף שגנב מחבירו ושותפיז שגנבו יהו מוזבירון ת"ל וטבחו או חייבין, ת"ל וטבחו או מכרו, מכרו כולו טבחו כולו. אלא אמר רב נחמן לא קשיא כאן בשותף שטבחו לדעת חבירו כאן בשותף . ממרחו שלא לדטח חרירו שנים בטביחה אחת, אלא

לאו משום דאמרינן שיעור

אחד לכולן. אמר רב אשי

. שמעינן מינה דשיעור אחד לכולן או צריכין שיעור לכל אחד ואחד, מפני שקנה של גרדי יש בו כשני שיעורין, וכבר שמענו מן הנך מתניתא דאמרינז שיעור אחד לכולז. אלא דגמרינז דלעניז זה אינו יכול היימינז דהיא פלוגתא דר' שמעוז ורבנז. והא כי תני תנא מתניתא דאמרינן שיעור אחד לכולן. אלא דגמרינן דלענין זה אינו יכול קיימינן דהיא פלונתא דרי שמעון ורבנן, והא כי תני תנא קמה דרב נזמק שנים שהוציאו קנה של גרדי פטורין ור' שמעון מחייב, תמה ר''נ ואמר כלפי לייא היכי אמרת הכי הא תנן מתניתין הדציאוהו שנים חייבין ור' שמעון פטור. ותרצה להא ברייתא נמי בהכין. הלכך מאן דגרים אמר מר שניהם יכולין ר' מאיר מחייב ואמר עלה איבעיא להו, טעותא הוא, אלא הכין מיבעי למגרם, איבעיא להו בעינן שיעור לזה ושיעור לזה ולא למגרם קמיה פיסקא מן בריתא. ואעיקר מתניתין קאי, דתנן לא יכול אחד להוציאו והוציאוהו שנים חייבין ור' שמעון פוטר, דלא משכחת הא פלוגתא דרבי שמעון ורבנן אלא לענין זה אינו יכול וזה אינו יכול, דלענין שניהם יכולין לית מאן דמחייב אלא ר' מאיר, ולענין אחד יכול ואחד אינו יכול דברי הכל חייב ןכמו דאיתא לעילן בשמעתא בהדיא, הלכך הא מתניתין דרבנן מחייבין ור״ש פוטר ליתא אלא בזה הוה אתי לכך בדי הכל חייב (כמו דאות עפקן בשמעות בוה"א, הכן זה מונדוק דרבון מחייבין חיים שכון יקות את בחה אינו יכול זוה אינו יכול, ועלה אמרינן הדין בעיא ותשובתו. המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכל שהכלי טפילה לו. ואם הוציא כשיעור בכלי חייב על האוכלין ופטור על הכלי, ואם היה הכלי צריך לו חייב על זה ועל זה, כגון שצריך לאוכל וצריך עוד לכלי. אי נמי שאין יכול להוציא את האוכל אלא בכלי כגון התותין בא"י וכיוצא בהן. ודייקינן מי אתינן למשמע מינה אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד דהוא כמי שהוציא אוכל בכלי אחד חייב שתים. אמר רב ששת הכא במאי עסקינן כגון בג א ב מיי פ״ה מהלי

הלכה טו: הלכה טו: בה ד מיי פ"ב מהל' גניבה הל' יד סמג עשין עא: בו ה מיי׳ פי״ח מהל׳ שנת יפי נו נויא הלרה רח:

מוסף רש"י

. רגלו אחת על האבן. שמוטלת על הרלפה ואינה מן הרלפה (זבחים כד.). צבי שנכנס לבית. מאליו ולקמן פון נעלו שנים פטורים קוו). נעלו שנים פטורים. להוו להו שנים שעשאוה (שם). ונעלו שנים חייבים. אורחיה הוא לנעול בשנים, יהרי לכל אחד מלאכה דבלא לא מתעבדא מחוו. טייא כל לתועבות (שם). כלפי ליא. שתי מלות, כלפי סיכן נוטה דבר זה, הא איפכא מסתברא (פטחים ה: וכעי"ז לקמן קכז.). המוציא אוכליז פחות מכשיעור. דלא מחייב על הוצאת אוכליו דלא מחייב על הולחת חוכנין פחות מכגרוגרת (עניד סב:). פטור אף על הכלי שהכלי טפלה לו. ולא מחייב עליה שלא נתכוין להוליא אלא משום אוכלין (שם). פטור אף על המטה. הואיל ופטור על החי, דקי״ל חי נושא את עלמו (ערובין ٤T:).

מוסף תוספות

א. ר"מ ור"י מחייבין. תוס׳ הרח״ש, ב. דמדר״מ נשמע לרבנז. לשנ״א. ג. דשיעורי שבת אינן גדולים כ״כ שימצא דבר שיהא שיעורו גדול שלא יוכל א׳ להוציאו אפי׳ היה תשש ודל כח. רשנ״ל. ד. משא״כ רטריחה דכולה טכיחה בטביווה דכולה טביווה חדא שיעורא הוא שאין חיוב אלא על כל הטביחה. ליטנ״ל. ה. קנה של גרדי. תוס׳ הרח״ש. ו. דקתני גבי שבת וכו׳ חייב בסתמא. תוס' הרח"ש. ז. על האוכלים. תוס' הרח"ש. ח. מפני שהכלי טפילה לאוכלים. ריטב״ה.

רב נסים גאוו

. המוציא אוכלים פחות מכשיעור בכלי פטור אף הכלי שהכלי טפילה לו. בגמ׳ דבני מערבא גרסי לו. בגם דבני מעובא גוסי הא דאת אמר בצריכין לכלים כגון אלין תותיא, אבל אם אינן צריכין לכלים חייב אף על הכלי.

רבינו חננאל

ר׳ יוסי אמר הסוס מטמא מממא וחמור רגליו ברגליו וזומוו מטמא (ברגליו) בידיו, שמשענת הסוס על רגליו וחמור על דיו. ואמאי הא קא מסייעי ברגליו בהדי ידים, וידים בהדי רגלים, לאו משום בחרי הגים, יגאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש. ודרב אשי ורבינא ברירין ומפרשן בתוספתא ובכל הזבחים שקיבל דמן. ישמעתא דבתרא קא גרסין . לה אמר מר זה יכול וזה לזה ושיעור לזה או דלמא שיעור אחד לכולן. ואנחנא . חזיינא דהא טעותא היא. אמוראי (פ׳ש׳מ׳ש׳) [פ׳ש׳מ׳ש׳] סימן אף אנן תנינא. אלא אהא קאי, האי בעיא זה אינו יכול וזה אינו יכול ר׳ מאיר ור׳ יהודה מחייבין